

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

فرستنده: علی کاظمی - ایران

۲۶ نومبر ۲۰۱۶

بایکوت خبری تحصن دانشجویان دختر دانشگاه تهران

بیدارزنی: شب گذشته؛ دوم آذر [قوس] سومین شب تحصن دانشجویان خوابگاه چمران بود. این تجمعات گرچه با قطع برق و بی‌توجهی مسئولین به مسائل خوابگاه آغاز شد اما با سه مطالبه مشخص، از سوی دانشجویان در حال پیگیری است. مطالباتی که بار دیگر صحبت از کلافگی دانشجویان از برخوردهای قیم مآبانه، همراه با تبعیض جنسیتی با ایشان دارد. سه ردیف مطالبه اصلی این دانشجویان به شرح زیر است:

مسئله هزینه‌های خوابگاه و ضعف امکانات رفاهی: در پی سیاست‌های تجاری‌سازی دانشگاه‌ها، طرحی با عنوان درجه‌بندی خوابگاه‌ها، از سوی وزارت علوم در سال جاری اجرا شد. در این رابطه، یزدانمهر؛ رئیس صندوق رفاه در مصاحبه‌ای با باشگاه خبرنگاران جوان که در مؤرخ ۱۰ فروردین [حمل] ۹۵ انتشار یافته بود اعلام کرد: «بحث رتبه‌بندی خوابگاه‌های دانشگاهی از ابتداء جزو برنامه‌های ما بوده و هم‌اکنون حدود ۱ هزار و ۱۶ خوابگاه دولتی در کشور وجود دارد که از همه این خوابگاه‌ها اجاره‌بهای یکسانی دریافت و این خلاف عدالت محسوب می‌شود.» همچنین تقی زاده معاون تسهیلات صندوق رفاه دانشجویان با اشاره به این که طرح رتبه‌بندی خوابگاه‌ها موجب تعدیل سازی در قیمت اجاره‌بهای خوابگاه‌های دانشجویی می‌شود خاطرنشان کرده بود: «هر چه امکانات خوابگاه‌ها اعم از دسترسی دانشجویان به مکان‌های آموزشی، رفاهی، خریدی و ... بهتر باشد قیمت اجاره‌بهای آن بالاتر از خوابگاهی خواهد بود که فاقد این امکانات است»

جز موارد بالا که اشاراتی مبهم به معیارهای رتبه‌بندی خوابگاه‌های دانشجویی داشتند، هیچ گزارش دیگری مبنی بر آمارها و شاخص‌های دقیق، قابل تشخیص و قابل انطباق منتشر نشده است.

از این رو امکان هیچ‌گونه اعتراض یا درخواست تجدید نظر برای دانشجویانی که خوابگاه محل سکونتشان درجه یک اعلام و با افزایش ناگهانی اجاره‌بها مواجه شده‌اند؛ وجود ندارد و هیچ طریقی برای پیگیری و اصلاح قیمت مصوب باقی نمی‌ماند.

در پی اعمال همین سیاست؛ خوابگاه چمران که از امکانات رفاهی نامطلوبی (نظیر یک سرویس بهداشتی به ازای هر ۲۰ نفر و یک سینک ظرف شویی برای هر ۴۰) به‌عنوان خوابگاه درجه ۲ انتخاب شد و دانشجویان در آغاز سال تحصیلی با افزایش هزینه‌های خوابگاه روبه‌رو شدند.

مشکلاتی نظیر سیستم‌های گرمایشی و سرمایشی فرسوده، قطع طولانی برق در شب و مسأله کیفیت نامناسب غذای سلف خوابگاه، مسائلی است که دانشجویان هر روز با آن‌ها دست و پنجه نرم می‌کنند؛ اما این بار تنها مسائل رفاهی از این دست محل اعتراض نبود بلکه صحبت از سطحی دیگر از مصائب دانشجویان خوابگاهی دختر بود.

ساعت رفت و آمد: «من آگه بخوام یک شام بیرون بخورم به ساعت ۹:۳۰ نمی‌رسم. یا کلاس خارج از دانشگاه باعث میشه تأخیر بخورم.» «من عصرها کلاس زبان میرم. چند وقت پیش تماس با خانواده گرفته بودند. مادرم گفته کلاس میره. راهکار هم دادند که تایم کلاساشو عوض کنه چون آگه زیاد بشه تأخیرش را گزارش میدیم بالا. تا جایی که قادر بودن مادر بنده رو نگران کردند. به عقیده مسئولین من به‌عنوان یک شخص ۲۱ ساله توانایی پاسخگویی علت‌های تأخیرهایم را ندارم.» «تئاتر کار می‌کردم و اجراء تا ۱۰ طول میکشه. سه بار هم بیشتر همیشه تعهد داد. برم تو خیابون بخوابم؟»

گفته‌های سه دانشجوی خوابگاهی را گفتیم که بنا به گفته مسئولین دانشگاه، به‌واسطه یک بخش‌نامه کشوری می‌باید تا قبل از ساعت ۹:۳۰ به خوابگاه برگردند؛ و بعد از آن نیز اجازه خروج ندارند تا ساعت ۶ صبح. در صورت تأخیر هم با خانواده فرد تماس گرفته می‌شود و در رابطه فرد و خانواده‌اش ورود می‌کنند.

یک فعال صنفی می‌گوید: «مسأله ما هرگز اثبات این نکته نیست که دانشجویان طبیعتاً به فعالیت‌های علمی و تحصیلی اشتغال دارند و از این حیث تأخیر آنان پذیرفتنی است، یا ما خواستار پذیرفته شدن آنیم. ما خواهان به رسمیت شناخته شدن حق هر دانشجوی دختر به‌عنوان یک انسان واجد قوه اراده و تعقل- برای تنظیم ساعات ورود و خروج خود به هر دلیل مرتبط با زندگی شخصی وی هستیم. بسیاری از دختران ساکن خوابگاه به سبب خارج شدن از چتر نظارتی و حمایتی خانواده خود، امکان جدیدی برای کسب تجربه، اعمال اختیار برای تعیین زمان و مکان و چگونگی فعالیت‌های

شخصی خود کسب کرده‌اند. از این رو تماس‌های مسئولین خوابگاه با خانواده آن‌ها نقشی جز دخالت و دست‌درازی مستقیم در حریم خصوصی رابطه آنان با خانواده شان ندارد و اساساً چنین نقش نظارتی و قیم مآبانه‌ای بر مبنای هیچ اخلاق و عقلانیتی، واجد رسمیت و مشروعیت نیست.»

از طرف دیگر این تماس‌ها نه فقط به شرح ماقوع، بلکه غالباً به بزرگنمایی و گزارش غلوآمیز درباره تأخیر دانشجوی می‌پردازند. در این شرایط، هر نوع ارتباطی که میان فرزند و والدین حاکم باشد، نگرانی بی‌مورد خانواده را موجب می‌گردد.

وی در ادامه می‌گوید: برای ما ساکنین چمران، تنها به اجراء درآمدن یا نیامدن، زینتی بودن یا نبودن قانون «لغو اسکان در صورت تأخیر یا غیبت بیش از ۳ بار» مورد بحث نیست؛ بلکه آنچه موضوع و ریشه اصلی مخالفت صریح ماست، مجوزی است که دانشگاه به خود می‌دهد تا با دانشجویان دختر به مثابه زندانیان رفتار کند، پایگاه نظارتی در خوابگاه ایجاد کند و از ابزارهای گوناگون خود برای تثبیت این قدرت نامشروع استفاده کند. ابزارهایی مانند تماس‌های تحقیرآمیز؛ که با ایجاد فضای ارباب، بی‌هیچ هزینه‌ای دانشجویان را به وسیله محدودیتی که خود به سبب ترس و فرایندهای سرکوب بر خود روا می‌دارند، کنترل می‌کند.

حجاب اجباری در خوابگاه: مطالبه دیگری که دانشجویان در شب گذشته مطرح کردند پایان دادن به اجباری شدن حجاب در مجموعه است. طرحتی که به گفته ایشان تجاوز به حریم خصوصی‌شان است. دانشجویان خواستار برداشتن بنر توهین‌آمیز عفاف و حجاب از مقابل درب گیت ورودی خوابگاه شدند.

جمعی از فعالان صنفی چمران در بیانیه‌ای این چنین مسئولین وضع موجود را خطاب قرار دادند: صاحب‌منصبان دانشگاهی، آنجا که سخن از ستم و تبعیض است، چهل بی‌درنگ با چهره‌ها و زیورهای گوناگون پا در میان می‌گذارد؛ گاه صورتک خیرخواهی بر چهره دارد و گاه پرچمدار اخلاقی نمایشی است... و دریغ در این بار تبعیض برای ما نه در فضای غیر متعهد و ناآگاه، بلکه در اتمسفری به جریان در آمده که داعیه‌دار دانش و فرهیختگی است.

حضرات و جنابان، در روزگار ما بر هیچ انسان دانا و آگاهی پوشیده نیست که زنان و مردان در احساس، شعور، توانایی عقلی و ارده انسانی، بی‌شک برابرند و بنا بر این اصل عقل سلیم حکم می‌کند حقوق انسانی دو جنس یکسانی باشد و هیچ وجودی اجازه محدود نمودن و پایمال کردن حقوق مسلم دیگری را نداشته باشد.

رؤسا، بزرگان و فرمانفرمایان دانشگاهی، زمانی که تنها برای دختران و زنان قانونی مصوب و محدودیتی اعمال می‌کنید، سخن گفتن از تأمین امنیت و سلامت توجیهی بیش نیست. چرا که هر زن بر این اساس که از عقل و ادراکی برابر با همتایان مذکر خود بهره مند است؛ توان درک موقعیت و تصمیم‌گیری در مورد امور مربوط به خود را دارد و دخالت بی‌دلیل خوابگاه و دانشگاه در زندگی شخص وی جز زیر سؤال بردن استقلال آزادی عمل و عزت نفس وی نمی‌تواند هدفی در پی داشته باشد. مشکلات و مسائل دانشجویان خوابگاه چمران دانشگاه تهران که به تحصن در خوابگاه انجامید؛ مشکلات مختص این دانشگاه نیست. بلکه دانشجویان دختر سایر دانشگاه‌ها نیز از این برخوردهای توهین‌آمیز رنج می‌برند و آنجا که روزنه‌ای برای فریاد می‌یابند به این فشارهای روانی اعتراض می‌کنند.